

◆ Mustafa İmir

Yağmur Beklerken II

Bizim toprağa küskün hüznün yüklü bulutlar
Geçiyor üstümüzden azalırken umutlar

Bir yanımız yangında bir yanımız sellerde
Ya bir ağıt ya yağmur duası var dillerde

Bir yanım sırlıklam, gökler yağmur kusuyor
Bir yanım cayır cayır, bir damlaya susuyor

Son ilkbahar yağmuru yetmiş gün önce yağmış
Şu kavrulmuş çayırlar o günler henüz sağlamış

Kulağımız haberde bozkır yağmur beklerken
Kavruk kalmış umutlar gide gide teklerken

Hava tahmini kurak; umutsuz, mutsuz, yüzler
Buluta çengel atmış göğe çevrilmiş gözler

Çoktandır baş eğmişler cılız, bodur ekinler
Kuşlar havaya inat kaygısız ve sakinler

Arsız yaban otları çoktan tohuma durmuş
Belli, atalarını ne kuraklıklar vurmuş

Farkındalar mı bilemem sıra sıra karınca
Yılgınlık eseri yok, çalışır kadarınca

Kuru ot gevelerken bir deri-kemik inek
Gözünden su içmekte fırsatçı kara sinek

Bozkır tozu üflerken derenin taşlarına
Bakmıyor ağaçların kuru göz yaşlarına

İnsan yüzü yalıyor kayalardaki yalım
Görünen her bir canda çekişir ölüm-kalım

Bu kaçınıcı ilk yaz ki yağmura hasret toprak
Güneşe sırt çevirmiş içe kıvrılmış yaprak

Sebebi olan biz miyiz, döngüsü mü doğanın?
Yararı olur mu ki tedbirsiz bir duanın?

İnsandır doğal güçle başetmeye çalışır
Felaketler içinde yürümeye alışır

İnsanoğlu buna da er-geç bir çıkış bulur
Olan bir dönemdeki kaybolanlara olur

